

Незграбний ковзаняр

Земля закуталася в сніг, а на ставку виблискує товстий, рівний, як дзеркало, лід.

Це ж який бешкетник подарував ведмедику Августу на Різдво ковзани? Августові, цьому тюхтію, який і на рівній землі постійно шпортається?

То були двоє мишенят – Тім і Том! А тепер вони на ставку з нетерпінням очікують на ведмедя. Ото буде розвага! Аж ось він іде, наш товстун Август! Вдягає свої ковзани і шугає по льоду, рожевий шарф майорить у нього за спиною. Дуже навіть непоганий ривок, з якого він почав, овва! О, так! Ось воно! Дивіться, не втримав рівновагу! Бубух! Ведмедик падає на спину, аж лід тріщить. Мишенята заходяться від реготу.

Однак якщо ви думаєте, що після цієї невдачі ведмедик Август покине лід, – ви помиляєтеся! Він щоразу спокійно підводиться і катається аж до самого вечора. Мишенята рахують його падіння. Аж цілих сорок чотири рази він гепається на лід! Троє воронів і кіт у будиночку з вежею також спостерігають на незграбним ковзанярем. Їм це все чомусь не здається веселим. А ведмедик Август хоче будь-що навчитися їздити на ковзанах незгірш за майстриню жабку. Август неймовірно терплячий і витривалий, і всі ці падіння не дуже йому дошкуляють. Густе хутро слугує йому подушкою.

Кенгуру

Якось одна австралійська кенгуру зі своїм кенгурятком потрапила в гори. (Не питаєте, як, потрапила, та й усе. Малюнок це підтверджує!) Стояла зима, гори були вкриті снігом. Кенгуру пострибала на крутий схил. Але постійно послизалася й падала. З горем-бідою вона дісталася до вершини.

Зайчик-біляк, маленька лісова кішечка і мишка спостерігали за кенгуру. «Ого, які в тебе довгі задні лапи! – сказав зайчик до прибулиці. – Ти, мабуть, добре їздиш на лижах?»

«Лижі? А що це таке?» – здивувалася кенгуру. «Ходи з нами!» – відповіла дика кішечка.

Вона завела кенгуру в лісок неподалік. Там лежала пара лиж, які загубив якийсь лижник. Товариство вдягнуло лижі на лапи кенгуру. Біляк таки мав рацію! Кенгуру наче народилася для лиж! Її довгі задні лапи прекрасно тримали рівновагу, а ще вона легко перестрибувала через розщелини у скелях.

«Можна й нам прокататися?!» – закричали зайчик, кішечка і мишка. Біляк і маленька лісова кішка залізли в торбу, до кенгурятка. А от мишці місця не вистачило. Тож мама-кенгуру, не довго думаючи, прив'язала її до свого хвоста – і вони гуртом як помчали з гори!

Чарівник Богуміл

На острові посеред моря жив чарівник Богуміл. Він мешкав у невеликому замку. Біла кішка

Б'янка, двоє мишок і канарка – ото було усе його товариство. Острів лежав далеко в морі, і жоден корабель повз нього не пропливав.

Багато років тому Богуміл перебрався на безлюдний острів, щоб сховатися від свого найбільшого ворога – лихого чаклуна Плотца. Той не любив Богуміла, бо він набагато краще знався на чарах. Плотц мріяв стати наймогутнішим чаклуном на світі. Він шалено заздрив Богумілові. Сім років Богуміл таємно прожив на своєму острові. Але одного дня злий чаклун таки знайшов його. На своєму чорному кораблі Плотц приплив до острова і побачив Богуміла біля його невеликого замку. Тоді Плотц начаклував страшенну негоду зі зливою й буревієм, щоб знищити Богумілів острів.

Проте Богуміл вчасно помітив небезпеку. Він був добрим, мирним чарівником і не хотів заводитися з Плотцом, хоч і міг би. Натомість Богуміл перекинувся на великого ворона. Кішечка Б'янка з однією з мишок встигла у його черевик і прив'язала до нього пташину клітку та торбу з найважливішими речами. Друга мишка залізла воронові на шию, і так вони гуртом утекли від бурі.

Ворон Богуміл полетів швидко-швидко. А за його спиною їхній чудовий острів і замок поглинали хвилі.

Злий чаклун вирішив, що Богуміл загинув, і поплив собі додому.

Богуміл летів і летів. Він видивлявся новий острів, щоб оселитися там зі своїми друзями.

Дощ іще трохи накрапав, і кішечка Б'янка розкрила парасольку. Парасолька трохи гальмувала політ, однак ворон Богуміл був дуже сильним птахом.

Під вечір того ж дня вони знайшли дуже гарний острів. Сонце визирнуло з-за хмар. Богуміл приземлився і знову перетворився на людину. Тепер їм світило мирне майбутнє, і товариство заходилося будувати собі новий замок.

Пожежа!

«Пожежа! Вогонь! Пожежа!» – закричала маленька мишка з високої вежі у Мишограді. Вона

ввімкнула сирену і з'їхала по залізній жердині донизу, в пожежну частину. Миші-пожежники вже стояли напоготові.

«Горить будинок кота Распутіна, там, за містом!» – вигукнула мишка. «Кота Распутіна? – перепитав голова пожежної команди. – Того самого Распутіна, який нас ганяв?»

«Ми туди не поїдемо! – загомоніли миші. – Распутін – іще той негідник! Так йому й треба, якщо його будинок згорить!» – «Так-то воно так, але якщо кіт усередині, оточений полум'ям? – промовив командир пожежників. – Смерті від вогню не побажаєш і найгіршому ворогу. До того ж ми – пожежники і мусимо боротися з вогнем, хай де б він не був. Ну ж бо, миші, збирайтеся, ми їдемо!»

Мишки швиденько повдягали шоломи і заскочили в червону пожежну машину. Увімкнувши на повну гучність сирени і мигалку, вони помчали за місто до будинку кота Распутіна. І справді, полум'я відрізало Распутіна від виходу, він став бранцем вогню. Вочевидь, пожежа зайнялася на першому поверсі і прожерла собі шлях аж до даху. Гасити було вже пізно. Кіт Распутін визирав із вікна на верхньому поверсі.

«Допоможіть! Рятуйте!» – кричав він і махав лапами.

Мишки-пожежники швиденько дістали з машини батут, розгорнули його і помчали під вікно. На душі їм муляло: як поведеться Распутін, коли його врятують? Накинеться на них, як завжди? Мишки зібралися з духом і розгорнули батут.

Распутін стрибнув. Від його ваги пружна тканина вирвалася з мишачих лапок. Однак сніг пом'якшив удар. Миші злякано відскочили, проте котові було не до них.

«Мій прекрасний будинок! – зарюмсав він. – Таж він згорить дощенту! Що мені робити? Де перебути зиму?»

«Якщо пообіцяєш більше ніколи нас, мишей, не займати, то візьмемо тебе з собою у Мишоград, – відповів командир пожежників. – Житимеш у пожежній частині, там тепло».

«Так, обіцяю! Я більше в житті не зобиджу жодної мишки!» – вигукнув кіт.

Кіт Распутін дотримався обіцянки. Він перебрався до пожежної частини і пересидів там зиму в теплі й добрі. І так йому сподобалося жити з мишками-пожежниками, що він і сам став пожежником-котом.